

experiența lor în organizarea profesiei, în punerea pe baze noi, adaptate cerințelor din străinătate, a relației avocat-client. De asemenea, cred că o astfel de implicare a avocaților străini în România poate fi, din perspectiva românilor ce locuiesc în străinătate, o oportunitate în găsirea, de acolo de unde sunt, a unui reprezentant-avocat în țară pentru problemele juridice de aici. Este de știut că avocații străini nu pot activa în țară decât în forme asociate cu avocații români. Aceasta este un lucru avantajos și pentru avocații străini, cât mai ales pentru clienții lor. Oricât de bine pregătiți ar fi avocații străini, ei au nevoie de informațiile specifice legislației și sistemului din România, informații pe care le pot oferi numai avocații români.

S.C.: Se poate vorbi de o evoluție pozitivă a legislației României după 1990?

M.L.: În mod cert, da. Reforma generalizată a sistemului socio-economic și politic din România după 1989 a impus o avalanșă legislativă pentru: abrogarea multor legi abuzive existente în regimul precedent; emiterea unor legi de reglementare a economiei de piață, de garantare a drepturilor cetățeanului (între care dreptul de proprietate este unul foarte important); de protecție a drepturilor copilului; de adaptare a legislației interne la cerințele legislației Comunității Europene; de reformă a sistemului judiciar, etc. Este adevărat că timpul scurt în care au trebuit emise o multitudine de legi, dar și succedarea mai multor orientări politice la conducerea țării cu opinii diferite de la un mandat la altul în reglementarea unei anume probleme, au condus și la apariția unor inadvertențe legislative și la o anumită incertitudine a stabilității unor raporturi juridice create pe baza legilor în vigoare la un moment dat. Aceste inadvertențe crează probleme în aplicarea legilor și de aceste aspecte se lovește cel mai mult românii care au probleme în țară. Cred că putem fi totuși concesivi (până la un punct) cu aceste procese inerente unei tranziții de felul celei produse în România după 1989.

S.C.: Considerați că adaptarea legislației României la cea a Uniunii Europene se face într-un ritm satisfăcător ?

M.L.: Cred că ar trebui făcută diferență între adaptarea legislației și aplicarea acesteia. Dacă din punct de vedere al adaptării se poate spune că, cel puțin în unele domenii, s-au făcut pași importanți, nu același lucru se poate spune despre aplicarea acesteia. Din punctul meu de vedere, problema principală a României nu sunt legile, ci aplicarea acestora. Este neplăcut să constăți o anumită inerție în schimbarea mentalităților celor chemați să aplice această legislație. Încă există judecători care te privesc ciudat atunci când invoci o dispoziție a legislației și practicii Curții Europene. Dar această optică este în schimbare și datorită împrăștiării sistemului organelor de justiție cu tineri dornici să-și asume sarcina de judecători cu toată responsabilitatea și profesionalismul. Eu am încredere că, în scurtă vreme, ne vom încadra în rigorile impuse de Comunitatea Europeană, că șansa noastră de a depăși handicapul celor 50 de ani de comunism, păstrându-ne în același timp identitatea noastră spirituală. Sunt optimistă. Aș spune că trebuie să ne gândim noi, cei din țară, să aplicăm permanent motto-ul: "Dacă nu noi, cine? Dacă nu acum, când?". Sper să dovedim că românii pot fi și altfel, că putem să ieșim de sub blestemul mioricit și să creem aici, pentru noi toți, dar și pentru ai noștri ce sunt acum departe, "un picior de plai și o gură de rai" unde să ne găsim limanul. ◆

(Continuare din pag. 1: A-M. Munteanu )

lucru rușinos pentru unii, onorabil pentru alții. Mi-am recăpătat popularitatea de dinaintea închisorii politice, deși mă simțeam, după eliberare, închis în marea pușcărie națională, în România totalitară, comunistă. Treptat, am privit spre adevărate

libertate din Occident, mai ales că cunoșteam bine limba germană de acasă, Am obținut în anul 1975 o viză pentru Germania de Est, pentru ca la frontiera dintre Cehoslovacia și Austria să mi se accepte să vizitez Viena; am reușit să fiu lăsat, mai ales că posedam o mașină marca Ford, elegantă, și țigările străine căutate. Pentru Austria, în primăvara anului 1975, nu se cereau de către austrieci vize, ulterior s-a schimbat. Astfel m-am trezit în lumea liberă, la o vârstă nu prea tânără, dar cu tineretea în suflet, gata de a începe o viață nouă. Originea germană a mamei nu mi-a fost de folos, având în vedere că a fost total românizată. Până la urma m-a salvat condamnarea politică de trei ani, din care rezulta o clară germanofilie. Mă întrebați cum a fost începutul în noua țară? Greu. Dorul de locul natal, de unde mi-am petrecut copilăria, natura, primele iubiri, mormintele părinților... Le voi mai vedea vreodată? Apartamentul plătit după eliberarea din pușcărie, va fi curând furat, precum au fost furate cele două fabrici de la Orlat, de lângă Sibiu, ambele foste proprietăți ale soției mele. Ce se va întâmpla cu soția și fica mea Cornelia? Ce pedepse vor primi din cauza "trădării" mele? Cum vor putea face față cerințelor zilnice, după ce le-am oferit condițiuni relativ bune de existență? Voi reuși să-i scot din România? Cu ce fel de jertfe?

S.C.: Astăzi, după 27 de ani, v-ați asimilat?

A-M.M.: NU, deloc. M-am integrat, am fost angajat la scurt timp după sosirea mea în Germania ca medic internist, la început cu salariul mic, deoarece nu avusesem la mine diploma de medic, apoi după sosirea diplomei, am fost numit medic primar de interne al Spitalului din Bad Wimpfen și șeful Clinicii de Reumatologie din aceeași localitate, având perspective de a deveni șeful spitalului și al clinicii. Am reușit să-mi îndrăgesc pacienții, umplând golul lăsat de pacienții din țară. Cum am văzut Germania când am sosit? Ca o cetate, o forță, care după o dictatură rasistă și supra-naționalistă, care a pierdut războiul militar, deși câștigase multe bătălii, a reușit să obțină o luptă pe tărâm economic, social și politic, într-un timp relativ scurt și să reinvie din dărâmbături și ruine și să păsească pe drumul democrației, cu soțiile și copii ostașilor căzuți în război. Ca individ, mai ales pe plan profesional, mi-am recăpătat un nume în lumea colegilor și a pacienților, care întrebau de "medicul român", care ar fi un bun diagnostician, și care-i ajută să le treacă durerea. Era vorba de terapia neurală, antalgică, antidureroasă pe care o practicaseam cu succes în țară. Conștient de puterea mea de luptă, m-am hotărât să deschid un cabinet particular, ca să-mi arăt competitivitatea profesională față de alți colegi cu cabinete, să fiu recompensat într-adevăr de calitatea și cantitatea muncii mele, nu ca în țară, unde se plătea după calitatea de membru p.c.r.! Și am reușit, cu ajutorul lui Dumnezeu și al credinței mele, motiv pentru care am înființat în orașul Heilbronn, din apropierea localității unde aveam cabinetul, o Comunitate Ortodoxă Românească și care există și funcționează bine și astăzi.

S.C.: V-ați considerat în exil, sau în diaspora? Cum definiți aceste două noțiuni? Cum vă considerați astăzi: în exil, sau un "român în afara granițelor"?

A-M.M.: M-am considerat în exil sau diaspora? În exil! M-am autoexilat, am părăsit țara pentru a scăpa de prigoana sistemului și nu din motive materiale. Eram controlat; descoperisem un microfon de interceptare telefonică în aparatul telefonului și l-am îndepărtat. Mi se urmăreau chitanțele după sumele încasate prin policlinica specială, după ce făceam consultații la domiciliu. Mi se făceau în permanență reclamații anonime, cărora li se dădeau curs. Mereu chemat la cadrele întrerinderilor unde am lucrat și întrebat dacă am făcut cerere de înscriere în p.c.r.; mă scuzam că nu merit, nu aș fi pregătit suficient, etc. Nu am mai suportat presiunilor și insistențelor colegilor aflați în vârful conducerii sanitare a județului, care la rândul

lor făceau presiuni, mai ales că ne cunoșteam din copilărie. Prin renitență, riscam o nouă încarcerare.

S.C.: Unsprecece ani de la căderea regimului lui Ceaușescu. Cum vedeți schimbările care au avut loc în România? Cum apreciați atitudinea față de românii din afara granițelor (exil sau diaspora) a guvernelor de după căderea lui Ceaușescu?

A-M.M.: A trecut mult timp, prea mult, în care România a mers cu pași domoli, șovăitori, spre locul care i s-ar fi convenit să se îndrepte, privind inițial în dreapta și spre stânga, spre vest și est. De frică, sau din incompetență, sau din cauza infiltrărilor foștilor nomenclaturiști, sau a sevicilor secrete, înlăturate doar în parte, încă de la început. România nu a renăscut în ritmul celorlalte țări din sfera de influență a fostelor țări satelite ale Rusiei sovietice, pentru că a fost victima unor presiuni exacerbate panslaviste și a exploatarei bogățiilor, inițial de către consilierii sovietici înscăunați pe lângă "paiațele ministeriale", și ulterior de către trădătorii neamului, mulțumiți de copioasele salarii, stoarse de pe fruntea bietului român.

Schimbările nu au avut un caracter hotărâtor. S-a experimentat o formulă intermediară originală de către oameni sau politicieni nepregătiți pentru regulile democrației adevărate, îndoctrinați, sau alții oboșiți de anii grei ai încarcerării, au pierdut legăturile funcționale cu foștii aparținători de lupte politice, căutând o nouă coagulare cu elemente de credibilitate, sau abil infiltrate, posesori de valută..., care s-au lansat în afaceri "subterane". S-a încercat și reușit atragerea într-un front pretins unit de salvare zis națională, fără a fi întrebate personalități marcante ale vieții publice și civile, pentru a face figurație, ca apoi să fie înlăturate, după împlinirea scopului de capturare a puterii. S-a repetat istoria de după terminarea celui de al doilea război mondial, dar într-un mod mult mai rapid; un motiv, în plus, care pledează asupra necesității cunoașterii istoriei și nu pentru uitarea ei și nicicum pentru falsificarea ei, așa cum a dori și dorește mereu socialismul părtinitor, sau cel totalitar: "să uităm trecutul domnilor, foști tovarași, să privim înainte, tot înainte"... fiindu-ne rușine de ceea ce am făcut îndemnați de holocaustul roșu! Schimbările au fost făcute cu pași mici și au fost determinate de interese personale, sau partinice, legate de dorința de putere, de profit material, sau de ambele.

S.C.: Cum apreciați atitudinea față de românii din afara granițelor (exil sau diaspora) a guvernelor de după căderea lui Ceaușescu?

A-M.M.: Guvernele, mai ales din prima perioadă, s-au multumit că s-au instalat la putere, uitând că românii plecați au făcut cunostință cu adevărata democrație și că aceștia au avut ocazia de a-i aprecia valoarea, mai ales în privința "respectării drepturilor omului", a libertății, cât și a posibilității de a-și exprima părerea. Guvernele au fost de acord cu trimiterea de ajutoare, prin deschiderea frontierelor, la intrare, ca și când prin aceasta ar fi contribuit cu ceva. Răsplata a fost "mineriadele", și cu rușinea celor de din afara granițelor. După liniștirea spiritelor, domnul Iliescu a vizitat diferitele comunități românești, și mai ales bisericile, vizite care au avut un rezultat negativ, de discordie, desigur nu din rea intenție, poate din lipsă de experiență a purtării unui dialog. În U.S.A. ar fi fost bine primit. Nici guvernele care au urmat sub președinția domnului Constantinescu nu au încercat măcar să facă ceva, părerile lor fiind diferențiate, iar ministrul de externe având alte interese și preocupări, de a schimba guvernele. Treptat, s-a ajuns la așa zisul "război al parohiilor", pentru ca apoi să se ajungă la un adevărat război dintre tabere, preoții acuzându-se reciproc de a fi "agent securist", prilej de ocară și de denigrare a Bisericii și credinței Ortodoxe! S-a apelat chiar și la liste cu semnături pentru desfășurarea Mitropoliei de la Regensburg.